

Spørgsmaalet bliver altsaa: maa man lægge Hovedvægten paa Bevarelsen af en fremtidig uhindret Benyttelse af et Fiskeri, der efter Alles Mening er i overordentlig Grad skadelig, og som truer med til Slutning fuldstændig at udtømme Fiskebestanden, eller paa Hensyn til, at det dog maasse er værd at bevare ogsaa Ferskvandsfiskeriet, og at det har nogen Interesse at sørge for, at de ferske Vandte ikke udtømmes ved Invendelsen af et Fiskeri, som er i høi Grad truende for Fiskeene. Seg kan derfor ikke Andet end tilraade Thinget at forklaste Wændingsforslaget Nr. 9. — Wændingsforslagene Nr. 11 og 12 til § 46 tiltræder jeg, og ligeledes tiltræder jeg Wændingsforslaget Nr. 13 til § 47. Med Hensyn til Wændingsforslaget Nr. 14 til § 59, som er nyt, har jeg nogen Betænkelighed, fordi det efter Alt, hvad man under denne Sags Behandling endnu har hørt, er den almindelige Mening, at Benyttelsen af Malevaadene og i særdeleshed af Drivvaadene paa den Maade, som det nu sker, er saa skadelig for Fiskeriet, at det er ønskeligt at forhindre den jo før jo hellere. Der til kommer, at, som den ærede Ordfører bemærkede, disse Redstaber ville være opslidte i Løbet af 2 Aar, og jeg ser derfor egentlig ikke, at der er overordentlig stor Fare for Liden ved ikke at optage en saadan fredende Bestemmelse for deres Benyttelse til et længere Tidspunkt, men jeg skal imidlertid ikke sætte bestemt Modstand mod dette Forslag, da jo maatte flere ærede Medlemmer lægge særlig Vægt derpaa og have haardt den Yølelse, at der ellers bliver gaaet noget haardt tilværks mod de Fiskere, der for Liden benytte disse Redstaber.

Ordføreren (Kjenspr. = Zeilmann): Forslaget under Nr. 14 ville ærede Medlemmer altsaa have lagt Mærke til, at Ministeren ikke bestemt modsætter sig. Seg skal derfor her kun bemærke, at det er blevet mig sagt, at der har ikke været nogen Vinter, i hvilken der er knyttet flere Malevaad end netop i denne. Dette viser, at Fiskerne i Lillid til, at den nu foreslaaede Lovordning ikke vilde komme i Gang, have anset det for rigtigt i denne Vinter at anskaffe nye Vaad, og det forekommer mig, at de bør have Lov til at bruge dem op, da jeg mener, at man bør tage Hensyn til, at der i lang Tid har bestaaet Frihed til at bruge dem, og at Fiskerne i sin Tid endog ere bleven opfordrede af Regjeringens tidligere Konsulent til at anskaffe dem og netop anvende den Maade at fiske Hal paa, ved Haandvaad, som det nu — jeg tror med Grund — er fundet rigtigt igjen at forpurre. Det forekommer mig, at man skylder navnlig at tage Hensyn til, at Brugen af Malevaad flere Steder har udviklet sig fornemmelig paa Opfordring af Regjeringens tidligere Konsulent, og man maa give Fiskerne Tid til at oplide de Garn, de have. Seg kan ikke negte, at det gjorde mig ondt, at den ærede Minister udtalte sig saa bestemt imod Ud-

valgets Forslag om Fredningstiden. Den ærede Minister kom vist egentlig til at sige Mere, end han vilde sige; thi han udtalte, at, naar Udvalgets Forslag blev taget til Følge, var det i Grunden ensbetydende med en Opgivelse af at frede Hummerne. Her maa jeg dog igjen gjøre gjældende, at for saa vidt vort Forslag angaar Fredningen af Hummerne i Limfjorden, gaar det kun ud paa at tage $\frac{1}{4}$ af den Tid bort, som Kommissionen og med den Regjeringen havde foreslaaet; men det, at man vil frede i $\frac{3}{4}$ af den Tid, som Kommissionen og Lovforslaget have foreslaaet, forekommer mig at maatte være meget langt fra at kunne være ensbetydende med at opgive Fredningen, og hvad Bestemmelsen for Havets Vedkommende i Wændingsforslaget Nr. 2 angaar, have vi dog bibeholdt $\frac{1}{4}$ af Fredningstiden. Vi have derimod ikke villet tage saa overveiende Hensyn til Fiskerne, at vi kunde finde det rigtigt at give dem Alt, hvad de forlangte. Vi have taget det Halve af Sult fra dem, og, som jeg før tillod mig at bemærke, kan jeg ikke tro Andet, end at en Bestemmelse, der har viist sig virksom paa den anden Side af Skagerak ved den norske Kyst, ogsaa maa være tilstrækkelig virksom hernede. Seg vil derhos til Fordeel for vort Forslag og til Fordeel for vor bestemte Ubefaling af i dette Punkt at tage mere Hensyn til Fiskerne end til Hummerne, tillade mig gjentagende at gjøre opmærksom paa, hvad jeg under Sagens 2den Behandling havde Leilighed til at anføre, at nemlig Hummerens Kogaffondring, eller hvad man vil kalde det, er i høi Grad omfangsrig. Man finder fra 2,000 til 20,000 Kogn i Hummeren. Det er sandsynligt, at det kun bliver en ringe Brøddel af denne Mængde Kogn, som man ved Fredningsbestemmelserne vil kunne bevare, og Naturen har i saa Henseende sørget for det Fornødne, idet dette Dyr — thi Fisk vil man jo ikke kalde Hummeren — yngler i et saa talløst Omfang, at det er næsten umuligt, selv ved de stærke Forsølgelser, hvorfor dets Yngel er udsat, da den afgiver en meget yndet Spise for Fiske, at udrydde det. Herved maa man kunne berolige sig. Naar man dernæst tager Hensyn til, at Hummeren er det eneste Dyr i Havet, der fredes — og det forekommer mig, at herpaa maa ogsaa kunne anvendes en Betragtning, som Kommissionen for Næsten har anstillet, nemlig at man ved at tage saadanne Bestemmelser om Fredning vel maa huske paa, at man ikke ensidig bør frede saaledes, at Fiskerne ikke faae Lov til at udøve deres Erhverv i den Tid, de kunne være paa Havet —, og naar man lægger Mærke til, at Hummerfangsten i Danherredene s. Gr. er saa betydelig, at Spørgsmaalet der dreier sig om Tusinder af Kroner, og endelig dertil, at den Hummer, vi spise i Sult, er ganske ubemærket, saa forekommer det mig, at overveiende Grunde maa tale for, at Thinget følger Udvalget i dette Punkt.